

ΒΕΡΑ ΠΡΑΤΙΚΑΚΗ

ΞΕΔΙΠΛΩ ΝΟΝΤΑΣ

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ

ΣΕΙΡΑ: ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ξεδιπλώνοντας τα αστέρια**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βέρα Πρατικάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Βέρα Πρατικάκη, 2024

© Εικόνων εξωφύλλου: Csaba Deli / Arcangel, Yuriy Mazur / Adobe Stock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5533-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΒΕΡΑ ΠΡΑΤΙΚΑΚΗ

ΞΕΔΙΠΛΩ
ΝΟΝΤΑΣ
ΤΑ
ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τα τραγούδια στα οποία γίνεται αναφορά στην αρχή των κεφαλαίων μπορείτε να τα βρείτε σε ειδικό playlist που έχει δημιουργηθεί στο spotify. Σκανάρετε το QR code εδώ παραπάνω ή βρείτε το στο link εδώ: <https://open.spotify.com/playlist/0Smg34eyKU2MzeuUSgWCTL?si=h9t3mIDqTX6pgQP1xQ67Hg&nd=1>

Κεφάλαιο 1

♪ «Take control of your own life»

– Sven Karlsson

Τι κάνεις, Άλκη; Πώς είσαι;»

Λίγα είναι τα πράγματα που δε μου αρέσουν στη δουλειά. Αυτές οι ερωτήσεις της Ραφαέλας είναι σίγουρα ένα από αυτά, ίσως και το σημαντικότερο. Ξέρω ότι με ρωτάει από ευγένεια, όμως θα ένιωθα πολύ καλύτερα αν με άφηνε στην ησυχία μου. Πέρα από αυτό, όμως, η αλήθεια είναι πως μου αρέσει που δουλεύω. Δεν είναι λόγω του μέρους, σίγουρα όχι. Αν ήταν στο χέρι μου, όλα αυτά τα λουλουδένια μαξιλαράκια στα сидερένια καθίσματα και τα πλαστικά γλαστράκια στα τραπέζια, που η Ραφαέλα με το ατέλειωτο μπίρι μπίρι κατάρφερε να πείσει τους γονείς της να βάλουν στο μαγαζί, θα έβρισκαν τη θέση τους στους κοντινότερους κάδους ανακύκλωσης. Όμως εκείνη την κάνουν να νιώθει ωραία και όλο ανεβάζει φιλτραρισμένες φωτογραφίες στο instagram. Ίσως προσπαθεί να φτιάξει το portfolio της σε περίπτωση που αλλάξει γνώμη στο μέλλον και αποφασίσει να ασχοληθεί με τη δεύτερη μεγάλη αγάπη της, όπως λέει, τη διακόσμηση. Εγώ

πιστεύω πως μάλλον το διαισθάνεται ήδη ότι η επιλογή της ψυχολογίας ήταν λάθος, όχι ότι στην αρχιτεκτονική θα διέπρεπε, αλλά ΟΚ.

Ούτε φυσικά είναι το είδος της δουλειάς. Δεν μπορώ να πω ότι το να φτιάχνω καφέδες είναι ο λόγος της ύπαρξής μου σε αυτόν τον κόσμο, αλλά ούτε αυτό μπορώ να το πω με σιγουριά, γιατί αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο δεν έχω ιδέα ποιος είναι αυτός ο λόγος και αν, τελικά, υπάρχει καν. Αυτό που μου αρέσει περισσότερο νομίζω ότι είναι η ρουτίνα, ο κόσμος, η κίνηση. Έχει μια ροή το να δουλεύεις στην καφετέρια. Και δε συμπίπτουμε και πάντα με τη Ραφαέλα. Συνήθως εκείνη επιλέγει βάρδιες τις καθημερινές, ενώ εγώ προτιμώ τα Σαββατοκύριακα. Μέσα στην εβδομάδα, λίγο με το σχολείο, λίγο με το διάβασμα, περνάει η ώρα πιο ανώδυνα. Δεν μπορώ να πω ότι ισχύει το ίδιο όμως πια και για τα Σαββατοκύριακα.

Βλέπω ότι η Ραφαέλα ακόμη με κοιτάει και συνειδητοποιώ ότι περιμένει απάντηση. Δεν έχω όμως σκοπό να της τη δώσω. Θα περίμενε κανείς να το έχει καταλάβει αυτό, αφού ποτέ ως τώρα δεν έχω απαντήσει σε καμία από τις προσωπικές ερωτήσεις της, αλλά, παρ' όλα αυτά, φαίνεται πως δε λέει να το πάρει απόφαση. Με κοιτάει με ένα βλέμμα που δεν το αντέχω. Όταν κάποιος ξέρει τι σου έχει συμβεί, μετά το μόνο που βλέπει είναι αυτό. Όλος ο υπόλοιπος χάνεσαι. Μη φανώ κάπως μελαγχολικός, αμέσως κάποιος να το σχολιάσει. Και δε σταματάει εκεί. Ο καθένας θα πει και το σχόλιό του. Και ειδικά η Ραφαέλα νομίζω ότι με έχει δει λίγο ως το πρότζεκτ της. Μια ευκαιρία να κάνει πρακτική πάνω μου. Όμως το πρόβλημα είναι ότι είναι τόσο καλή στη συναισθηματική κατανόηση όσο και στη διακόσμηση. Έχει την ίδια κλισέ προσέγγιση, όπως

τα λουλουδάτα μαξιλάρια στις σιδερένιες παλιομοδίτικες καρέκλες. Και επιβεβαιώνομαι για την άποψή μου για εκείνη με το που ξαναανοίγει το στόμα της.

«Λένε ότι ο χρόνος γιατρεύει όλες τις πληγές. Δώσε λίγο χρόνο στον εαυτό σου!» μου λέει δήθεν ουδέτερα.

Δε χαμογελάω. Δε νεύω καν σε ένδειξη ότι την άκουσα. Ποιος της ζήτησε να μου δώσει συμβουλή; Με εκνευρίζει τόσο πολύ που ο κόσμος σχολιάζει. Που παίρνει θέση. Πώς στο καλό παίρνουν αυτό το δικαίωμα; Μου τη δίνει που κι εκείνη «ξέρει». Ή μάλλον που παριστάνει ότι ξέρει. Λες και όλοι έχουν πάρει πτυχίο ψυχολόγου επειδή έχουν διαβάσει μερικά αποφθέγματα στο instagram, άντε και κανένα βιβλίο αυτοβοήθειας. Ειδικά η Ραφαέλα, που πατάει, δεν πατάει στη σχολή και έχει μια πολύ κανονική ζωή, και καλά κάνει, δε λέω κάτι διαφορετικό, όμως αυτό που λέω είναι ότι δεν έχει το δικαίωμα να μιλάει.

Αν δε χρειαζόταν να απαντήσει στο τηλέφωνο που χτυπούσε εκείνη την ώρα, μπορεί και να γινόταν αποδέκτης ενός τεράστιου κύματος θυμού, που θα έβλεπε μετά αν ο χρόνος θα της το γιάτρευε. Στα δευτερόλεπτα όμως που μεσολαβούν, όσο σημειώνει σε ένα φωσφορίζε post-it την παραγγελία αυτού που την κάλεσε, εκτυλίσσεται ένας διάλογος στο μυαλό μου. Με βλέπω να της λέω: *Δεν ξέρεις καν ότι σκέφτομαι τα βάσανά μου.* Κι εκείνη να μου απαντάει: *Δεν τα σκέφτεσαι όμως;* Και τελικά να παραδέχομαι ότι έχει δίκιο. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και προσπαθώ να μην της δώσω σημασία.

Μένω όμως με την ενόχληση. Το σχόλιό της μου έχει δημιουργήσει ένα ανυπόφορο ερωτηματικό. Αυτό για τον χρόνο είναι όντως έτσι ή είναι ένα τεράστιο ψέμα; Απλώς μια κε-

νή φράση που έχουμε μάθει να λέμε χωρίς καμία ουσία; Πώς ακριβώς γιατρεύει ο χρόνος τις πληγές; Σε τι βοηθάει; Στο να ξεχάσεις; Είναι αυτή η λύση; Κι όμως, αν όχι, τότε ποια είναι; Και πώς μπορείς να την ανακαλύψεις;

Μου κολλάει το post-it στο μέτωπό μου.

«Θα την ετοιμάσεις σήμερα την παραγγελία ή όχι;»

Επανέρχομαι στην πραγματικότητα. Ξεκολλάω το post-it από το μέτωπό μου και κάνω μεταβολή για την κουζίνα. Ο θυμός μου όμως δεν έχει φύγει. Μερικές φορές με τρομάζει το πόσο θυμό έχω μέσα μου. Το πώς από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να ξεχυθεί σαν παλιρροϊκό κύμα και να τα καταστρέψει όλα. Παλιά δε θυμάμαι να είχα θυμό. Το μόνο που θυμάμαι είναι να με πειράζουν επειδή μέχρι να πάω στην πρώτη δημοτικού δεν άντεχα με τίποτα να μου κλέβουν πατατάκια από τη σακούλα μου. Μόνο ο Ιάσοντας είχε κερδίσει το δικαίωμα να μου κλέβει κάποια, ελάχιστα πατατάκια, και αυτό γιατί είχα αποφασίσει από τότε ότι ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Για τίποτα άλλο δε με θυμάται κανείς να έχω θυμό.

Όμως αυτό ήταν παλιά. Πριν. Τώρα είναι αλλιώς. Δε μου αρέσει να είμαι έτσι. Μερικές φορές νιώθω σαν κάτι να μην πηγαίνει καλά μ' εμένα. Δε μου αρέσει να έχω τόσο θυμό εγκλωβισμένο μέσα μου. Τον τελευταίο καιρό προσπαθώ όλο και περισσότερο να με φρενάρω όταν νιώθω έτσι. Αν το άκουγε αυτό η Ραφαέλα, θα μου έλεγε με το ίδιο ύφος αυθεντίας που παίρνει πάντα όταν λέει κάτι ψυχολογικίστικο ότι καλό είναι να βιώνουμε όλα τα συναισθήματα για να μη λιμνάζουν μέσα μας και βαλτώνουν. Όμως εγώ λέω εντάξει, να βιώσω τα συναισθήματά μου, αλλά μόνο αν είναι να βγουν σιγά σιγά και όχι σαν ανεξέλεγκτος χείμαρρος που θα φέρει την κα-

ταστροφή. Εκεί τι κάνεις; Στοίχημα ότι δε θα είχε απάντηση να μου δώσει. Το πολύ πολύ να μου έλεγε κάτι του τύπου ο θυμός καταστρέφει τα πάντα. Ναι, χαίρω πολύ, αλλά τι τον κάνεις όταν τον έχεις ήδη; Γενικά νομίζω πως προσπαθώ να μη νιώθω τίποτα. Όμως με τρομάζει το τι μπορεί να υπάρχει μέσα μου. Το τι μπορεί να συμβεί, αν όλο αυτό το μέσα βγει προς τα έξω.

«Άλκη, θέλω και τρεις φρέντο εσπρέσο σκέτους και έναν φυσικό χυμό. Σε χάρτινα για το γραφείο απέναντι».

«ΟΚ».

Ετοιμάζω μηχανικά την παραγγελία και τσαλακώνω μέχρι αηδίας ένα χάρτινο ποτηράκι του καφέ που έχει την ατυχία να βρίσκεται μπροστά μου. Κοιτάω το ρολόι απέναντί μου επίμονα. Είναι σαν να κοιτάω τον χρόνο κατάματα. Σαν να ζητάω εξηγήσεις. Ωστόσο, δεν παίρνω καμία. Οι δείκτες του απλώς συνεχίζουν να κινούνται αμείλικτα, μη δίνοντας την παραμικρή σημασία σ' εμένα και στις ανησυχίες μου. Για τον χρόνο ένας άνθρωπος δε σημαίνει τίποτα. Για έναν άνθρωπο όμως ο χρόνος σημαίνει τα πάντα. Τι άδικο που είναι αυτό! Δεν την αντέχω την αδικία.

Προσπαθώ να ηρεμήσω και αφήνω αυτές τις σκέψεις στην άκρη. Η Ραφαέλα κοιτάει το κινητό της και αντιγράφει το τραγούδι της ημέρας στον τοίχο μαυροπίνακα. Ήταν δική της ιδέα και αυτή. Ο τοίχος βαμμένος με αυτή την ειδική μπογιά όπου μπορείς να γράφεις πάνω ό,τι θέλεις. Μόνο εκείνη ανανεώνει τα τραγούδια και μερικές φορές οι πελάτες –ή μάλλον οι φίλες της από τη σχολή– απαντούν ή κάνουν σχεδιάκια. Τις περισσότερες φορές, όμως, δε δίνουν την παραμικρή σημασία. Διαβάζω σιγά σιγά τις λέξεις που γράφει.

«Προσπάθησε να είσαι γενναίος... Πάρε τον έλεγχο της ζωής σου!»*

Γυρνάει και με κοιτάει και ξέρω ότι περιμένει να της πω αν έχει γράψει ίσια τους στίχους. Μου χαμογελάει, με έναν πλάγιο τρόπο τον οποίο δυσκολεύομαι να αποκρυπτογραφήσω, όμως έχω την αίσθηση ότι περιμένει να δει αν έχω πιάσει κάποιο υπονοούμενο. Η Ραφαέλα είναι άνθρωπος που προσπαθεί να σε βοηθήσει μέχρι τελικής πτώσεως, άσχετα με το αν το ζητήσεις ή όχι. Εκεί, με το ζόρι να σε βοηθήσει.

Σηκώνω τον αντίχειρά μου σε ένδειξη «like». Χαμογελάει ικανοποιημένη και ύστερα έρχεται και κάθεται στο σκαμπό μπροστά από το μπαρ δίπλα μου.

«Εσύ τι πιστεύεις; Εγώ πιστεύω πως όλα συμβαίνουν για κάποιον λόγο. Αν όμως δε μας αρέσουν, απλώς πρέπει να πάρουμε τον έλεγχο της ζωής μας στα χέρια μας. Να την αλλάξουμε», λέει με μεγάλη σιγουριά. «Εσένα ποια είναι η γνώμη σου;»

«Συμφωνώ», λέω για ν' αποφύγω την οποιαδήποτε περαιτέρω συζήτηση.

Στην πραγματικότητα, όμως, δε συμφωνώ. Δε συμφωνώ καθόλου.

Αυτές οι λίγες λέξεις περικλείουν όλα όσα με θυμώνουν. Δε συμβαίνουν όλα για κάποιον λόγο και δεν είναι όλα τόσο απλά!

Και μόνο στη σκέψη θυμώνω.

Δεν το ξέρεις αυτό, ήθελα να της πω. Όλες αυτές οι ρομαντικές επιφανειακές φράσεις δεν έχουν κανένα νόημα. Είναι

* *Ok try to be brave. You have so much to save. Take control of your own life.* Στίχοι από το «Take control of your own life», του Sven Karlsson (2020).

απλώς στίχοι για να τυπώνονται σε μπλουζάκια και σουπλά προκειμένου να κάνουν πωλήσεις.

Πράγματα που κάνεις για να νιώθεις ότι έχεις τον έλεγχο. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν έχεις κανέναν έλεγχο. Κάποιες φορές οι καταστάσεις έρχονται και σε χτυπούν κατακούτελα και δεν υπάρχει τίποτα που να μπορείς να κάνεις. Και τίποτε δε σε σώζει, ούτε ο χρόνος ούτε ο έλεγχος ούτε τίποτα.

Αυτά σκέφτομαι όταν η μηχανή του καφέ χτυπάει και με επαναφέρει στην πραγματικότητα. Είναι τόσο εύκολο να χαθώ στις σκέψεις μου. Προσπαθώ όμως να μην το κάνω. Να με κρατάω απασχολημένο. Να με προσγειώνω στο τώρα. Η μυρωδιά του φρέσκου καφέ ευτυχώς καταφέρνει ακριβώς αυτό. Ετοιμάζω την παραγγελία και τη δίνω στη Ραφαέλα. Κοιτάω έξω το μαγαζί, έχει κόσμο. Άνθρωποι έρχονται, κάθονται, τρώνε, πίνουν, μιλάνε, φεύγουν. Τα τραπέζια αλλάζουν. Υπάρχει θόρυβος. Μπλέκεται με τη μουσική. Λέξεις πηγαινοέρχονται από εδώ και από εκεί. Μπερδεύονται με γέλια. Και ξανά από την αρχή. Κι εγώ στέκομαι κάπου πιο πίσω και τους παρατηρώ. Δυο ταλαίπωροι γονείς που προσπαθούν να καλοπιάσουν ένα νήπιο να κάτσει στο τραπέζι να φάει, ένας κύριος που διαβάζει εφημερίδα και τους ρίχνει κλεφτές ματιές, μια νέα κοπέλα που μιλάει ακατάπαυστα με μια φίλη της. Κίνηση. Ζωντάνια. Η δική μου αδράνεια βρίσκεται σε έντονη αντίθεση με τη δική τους ενέργεια. Τον τελευταίο καιρό αυτό γίνεται όλο και πιο έντονο.

Και τότε ακούω και πάλι τη φωνή της Ραφαέλας να με φωνάζει πίσω στο μπαρ.

«Έχεις γνωρίσει ποτέ τη μικρή ξαδέλφη μου;»

Μια κοπέλα με μπλουζάκι «Life is better when you dance»,

τζιν και κόκκινα Vans στέκεται απέναντι από τη Ραφαέλα και τρώει ήδη μια βάφλα ισορροπώντας το πιάτο στα γόνατά της. Την αναγνωρίζω, έχει έρθει κι άλλες φορές στο μαγαζί.

«Μικρό είναι το μάτι σου», της λέει εκείνη και ύστερα στρέφεται σ' εμένα. «Γεια! Καλλιστώ».

Της συστήνομαι κι εγώ και δεν μπορώ να μη σχολιάσω το μπλουζάκι της.

«Ο χορός είναι η ζωή μου», μου λέει και η Ραφαέλα εξηγεί πως μπορεί η ξαδελφούλα της να μην έχει τελειώσει ακόμα το σχολείο, όμως παίρνει ήδη μέρος σε μια παράσταση.

Αρχίζουν να μιλάνε οι δυο τους για μουσική και χορό κι εγώ απλώς τις ακούω, γιατί από χορό δεν έχω ιδέα. Σύντομα τις αφήνω στα δικά τους και πάω να πάρω καμιά παραγγελία. Όμως σε λίγο τις ακούω να τσακώνονται.

«Τι έγινε, ρε κορίτσια;» Αλλά καμιά τους δε μου δίνει σημασία, και έτσι προσπαθώ να καταλάβω από τα λόγια τους.

«Τι;» λέει διαφωνώντας η Ραφαέλα. «Μην το πάρεις προσωπικά, αλλά το έργο είναι τόσο καταθλιπτικό! Συγγνώμη κιόλας, αλλά ο Σίσυφος είναι το απόλυτο σύμβολο της ματαιότητας, δε νομίζεις κι εσύ, ρε Άλκη;» Μου ρίχνει ένα βλέμμα.

«Ο Σίσυφος δεν είναι αυτός που ήταν καταδικασμένος μια ζωή να σπρώχνει έναν τεράστιο βράχο στην κορυφή ενός βουνού μόνο και μόνο για να τον βλέπει να κατρακυλάει πίσω και πάλι;» διευκρινίζω πριν απαντήσω, για να μην πω καμιά βλακεία.

«Ακριβώς», λένε και οι δυο με μια φωνή.

«Εντελώς μάταια, δηλαδή!» συμπληρώνει η Ραφαέλα. «Η προσωποποίηση της απόλυτης δυστυχίας».

«Όχι!» επιμένει η Καλλιστώ, μη δίνοντάς μου τελικά χώρο να αποφασίσω κι εγώ τι γνώμη έχω. «Η, μάλλον, αυτό που

εννοώ είναι όχι απαραίτητα. Αυτό που προσπαθώ τόση ώρα να σου πω είναι το ότι εξαρτάται. Είναι θέμα προσωπικού αγώνα. Και ότι ναι, υποστηρίζω αυτό που σου λέω, ότι μπορούμε να φανταστούμε τον Σίσυφο ακόμα και να είναι καλά».

Η Ραφαέλα δεν πείθεται.

«Εγώ πιστεύω πως δεν μπορεί να είναι έτσι. Δεν μπορεί κανείς να είναι καλά σε τέτοιες συνθήκες».

Η Καλλιστώ επιμένει να υποστηρίζει τη γνώμη της.

«Ακόμα κι αν τα έχει φέρει έτσι η ζωή και κουβαλάμε ένα βάρος στην πλάτη μας για το οποίο δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι ώστε να απαλλαγούμε από αυτό, ο εσωτερικός “χορός” μας είναι αυτός που θα καθορίσει το πώς είμαστε. Αν θα μπορούμε να ζούμε νιώθοντας καλά ή όχι. Αυτό είναι το μήνυμα του έργου!»

«Όχι», λέει η Ραφαέλα. «Πρέπει να αλλάξεις τις συνθήκες για να μπορείς να είσαι καλά. Θα έπρεπε, κατά τη γνώμη μου, ο χορογράφος να έκανε στο τέλος μια μεγάλη ανατροπή και να άλλαζε τη μουσική. Να δείξει ότι πρέπει να πάρεις τον έλεγχο στα χέρια σου», λέει και το μυαλό μου πάει στους στίχους που έγραφε πριν από λίγο στον τοίχο.

«Η ζωή δεν προσαρμόζεται πάντα σε αυτά που εμείς θέλουμε μόνο και μόνο επειδή τα θέλουμε. Δεν έχουμε κανέναν έλεγχο σε αυτά. Τις περισσότερες φορές οι συνθήκες δεν αλλάζουν», εξηγεί η Καλλιστώ με έντονες χειρονομίες που κάνουν το πιάτο με τη βάφλα να μπαλαντζάρει τόσο έντονα, που είμαι έτοιμος να φέρω τη σκούπα για να μαζέψω τα σπασμένα γυαλιά. «Ακριβώς. Είναι αυτό που οι άνθρωποι θέλουμε και ζητάμε. Να αλλάζει η μουσική, να αλλάζουν οι συνθήκες. Στην πραγματικότητα, όμως, πρέπει απλώς να μάθουμε πώς μπορούμε να ζήσουμε καλύτερα κάτω από αυτές».

Σιωπή.

Το πιάτο όντως πέφτει και ο κρότος ακούγεται σαν να υπογραμμίζει τα λόγια της.

Η Ραφαέλα μένει σιωπηλή και καταλαβαίνουμε όλοι μας ότι δεν έχει κάποιο άλλο επιχείρημα για να αντικρούσει την απάντηση αυτήν. Εγώ πάω να φέρω τη σκούπα και συνεχίζω να τα επεξεργάζομαι όλα αυτά, ενώ παράλληλα ακούω τη συζήτησή τους.

«Ο Σίσυφος είναι το ιδανικό παράδειγμα της δύναμης. Έχει κάνει το άλμα, αυτή την εσωτερική αλλαγή που του επιτρέπει να είναι καλά. Κανείς δε χρειάζεται να ξέρει, παρά μόνο ο ίδιος. Έχει αποδεχτεί ότι η κατάσταση είναι έτσι και έχει βρει χώρο και για άλλα πράγματα. Έχουμε πολλά να μάθουμε από αυτόν. Από την ήρεμη δύναμή του. Από τη σιωπηλή εκδίκεσή του. Από τη δέσμευσή του να είναι καλά, που αποτελεί μια επαναστατική πράξη πια. Γιατί το να είσαι καλά πολλές φορές αποτελεί μια επαναστατική πράξη στις μέρες μας. Λίγοι το τολμούν. Και ακόμα λιγότεροι το πετυχαίνουν. Έχεις το δικαίωμα να αισθάνεσαι καλά όταν είσαι υποχρεωμένος να κουβαλās ένα βάρος; Ο χορογράφος μάς απαντάει δυνατά και καθαρά ναι. Και εκεί είναι όλη η ουσία του έργου».

Τα λόγια της με αγγίζουν.

Η Ραφαέλα μένει σιωπηλή. Η Καλλιστώ ξέρει ότι την έχει πείσει, πράγμα σπάνιο.

«Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να λυθεί αυτή η διαφωνία», μου λέει. «Ένας ουδέτερος, αντικειμενικός κριτής. Θα πρέπει να έρθεις να μας πεις κι εσύ τη γνώμη σου», συνεχίζει και μου σπρώχνει ένα φυλλάδιο.

Τα μάτια της λάμπουν, ωστόσο εγώ δεν είμαι και τόσο σίγουρος.

«Δε νομίζω ότι είμαι και πολύ του χορού».

Φαίνεται σαν να την περίμενε αυτή την απάντηση. Στρέφει το βλέμμα της προς το ταβάνι και πίνει μια γουλιά από την coca-cola της πριν αποφασίσει να μιλήσει και πάλι.

«Γιατί τα αγόρια είστε τόσο προβλέψιμα; Δε θα πάθεις τίποτα να έρθεις μια φορά στην παράσταση», μου λέει η Καλλιστώ.

«Δεν το ξέρεις αυτό με σιγουριά», την τσιγκλάω.

«Εντάξει, θα κάνουμε μια συμφωνία. Αν χρειαστεί, θα σου δώσει το φιλί της ζωής», πετάγεται η Ραφαέλα από το πουθενά.

Η Καλλιστώ κοκκινίζει και την καρφώνει με τα μάτια της.

«Λες βλακείες!» αντεπιτίθεται.

Δε λέω τίποτα. Δεν ξέρω πώς να ερμηνεύσω τα λόγια της. Παίζει κάτι; Βάζω το φυλλάδιο στην τσέπη μου και φεύγω να πάρω μια παραγγελία. Όταν επιστρέφω, έχει φύγει.

«Γιατί να υπάρχει το σκοτάδι;»

«Οι καλοί θαλασσοπόροι δεν το φοβούνται το σκοτάδι. Όποτε νιώθουν χαμένοι, απλώς κοιτούν τα αστέρια και βρίσκουν ξανά τον δρόμο τους. Έτσι να κάνεις κι εσύ. Έτσι είναι και στη ζωή. Αν ποτέ νιώσεις χαμένος, να ψάξεις τα αστέρια σου. Θα σου δείξουν τον δρόμο. Τα αστέρια σου θα είναι οι άνθρωποι και τα πράγματα που είναι σταθερά και σημαντικά για σένα», μου εξήγησε η μαμά. «Αυτοί και αυτά θα σε κατευθύνουν. Θα είναι οι συντεταγμένες σου στο ταξίδι της ζωής σου».

Μου άρεσε αυτό.

«Και, φυσικά, μην ξεχάσεις ότι και εσύ θα είσαι αστέρι στον ουρανό κάποιου άλλου. Η συντεταγμένη του. Να μην το ξεχνάς αυτό».

*Μια ιστορία για την απώλεια
και τη δύναμη της αγάπης.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29417